

Arrest

nr. 125 895 van 20 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 13 juni 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten

[...]

van nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 05.05.2014 in België toegekomen te zijn. Eén dag later, op 06.05.2014, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te Sholana op (...)1995.

Uit het Eurodacverslag van 06.05.2014 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Staten via Italië is binnengekomen. Op 13.06.2014 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-Agreement op gewezen dat zij op basis van art.28 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening) verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 28§3 van de Dublin-III-Verordening van het verzoek tot overname dat hen op 16.05.2014 op basis van art. 13§1 en 28 van de Dublin-III- Verordening werd overgemaakt.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 14.05.2014 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde bijkomend dat hij aan de grens van Italië en Frankrijk wel werd opgepakt maar dat er geen vingerafdrukken genomen werden. Rekening houdende met de gegevens uit het Eurodacverslag van 06.05.2014 waaruit blijkt de dat vingerafdrukken van betrokkene op 15.04.2014 te Crotone in Italië genomen werden ten gevolge het op illegale wijze binnenkomen van het grondgebied van de Dublin-Staten via Italië werd betrokkene gevraagd of hij er zeker van was dat zijn vingerafdrukken niet werden genomen. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken nergens werden genomen. Betrokkene werd er vervolgens op gewezen dat uit het systeem bleek dat zijn vingerafdrukken wel degelijk in Italië werden genomen. Betrokkene stelde vervolgens dat dit waar is maar dat hij geen asiel heeft aangevraagd. Gevraagd naar waar betrokkene precies werd opgepakt stelde betrokkene dat dit in de stad Cotini (fonetisch) was. Betrokkene verklaarde verder dat hij Sholana in Afghanistan op 18.03.2014 per minibus verliet naar Kabul. Vanuit Kabul zou betrokkene per auto naar Nimroz gereisd zijn. Daar zou hij twee dagen verbleven hebben aangezien hij moest wachten van de smokkelaar. Vervolgens zou betrokkene vanuit Afghanistan naar Iran gereisd zijn waar hij gedurende vijf dagen verbleven zou hebben in een kamer van de smokkelaar en waar ze moesten wachten omdat er veel sneeuw lag. Vanuit Van In Iran zou betrokkene vervolgens per auto en te voet naar Turkije gereisd zijn waar hij in Istanbul gedurende ongeveer 10 dagen in een huis van de smokkelaar verbleef. Vanuit Turkije zou betrokkene vervolgens op een boot met ongeveer tachtig personen gedurende zes dagen onderweg geweest zijn naar Italië waar hij in "Cotini" aangekomen zou zijn. Daar zou hij opgepakt zijn door de politie en zouden zijn vingerafdrukken genomen zijn. Betrokkene zou twee dagen in een opvangcentrum in "Cotini" verbleven hebben en vervolgens gedurende veertien dagen in een huis van de smokkelaar verbleven hebben zonder uitleg te krijgen van de smokkelaar. Vervolgens zou betrokkene per trein vanuit Italië naar een onbekende plaats in Frankrijk gereisd zijn vanwaar hij verder gereisd zou zijn naar België waar hij op 05.05.2014 zou zijn aangekomen en op één dag later het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Dublin-Staten niet verlaten te hebben.

Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dient vooreerst het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene verklaard initieel dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd en dat hij aan de grens van Italië en Frankrijk werd opgepakt maar dat hij geen asiel aanvraag en er geen vingerafdrukken werden genomen (DVZ, vraag 22). Rekening houdende met de gegevens in het Eurodacverslag van 06.05.2014 werd betrokkene gevraagd of hij zeker was dat zijn vingerafdrukken niet werden genomen. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken effectief nergens werden genomen. Geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 06.05.2014 waaruit blijkt de dat vingerafdrukken van betrokkene op 15.04.2014 te Crotone in Italië genomen werden ten gevolge het op illegale wijze binnenkomen van het grondgebied van de Dublin-Staten via Italië stelde betrokkene

vervolgens dat zijn vingerafdrukken inderdaad genomen werd in Italië maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd. De vaststelling dat betrokkene in eerste instantie verklaarde dat zijn vingerafdrukken niet genomen werden terwijl uit het Eurodacverslag van 06.05.2014 bleek dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Italiaanse autoriteiten in het Eurodacsysteem geregistreerd werden ten gevolge van het op illegale wijze binnenkomen van het grondgebied van de Dublin- Staten om vervolgens pas na de confrontatie met deze informatie te stelen dat zijn vingerafdrukken inderdaad in Italië genomen waren, wijst erop dat betrokkene de Belgische autoriteiten doelbewust heeft trachten te misleiden. Temeer daar betrokkene zelfs toen hem expliciet gevraagd werd of hij zeker was dat zijn vingerafdrukken nergens genomen werden stelde dat dit niet het geval was (DVZ, vraag 24) terwijl uit het Eurodacverslag van 06.05.2014 blijkt dat deze verklaringen niet correct zijn. De verklaring van betrokkene dat hij er wel geen asiel heeft aangevraagd, wijzigt bovendien op zich niets aan de vaststelling dat betrokkene pas na confrontatie met de resultaten uit het Eurodacverslag van 06.05.2014 toegaf dat zijn vingerafdrukken inderdaad in Italië werden genomen terwijl hij voordien stelde dat dit niet het geval is geweest. Door het op deze wijze doelbewust trachten te misleiden van de Belgische autoriteiten legt betrokkene bovendien een hypotheek op het geloofwaardig karakter van het geheel van zijn verklaringen.

Op basis van de resultaten in het Eurodacverslag van 06.05.2014 waaruit blijkt dat betrokkene op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Staten via Italië is binnengekomen en de uiteindelijke verklaringen van betrokkene dat hij in Italië werd opgepakt en twee dagen in een opvangcentrum in "Cotini" verbleef en vervolgens in het huis van de smokkelaar alvorens via Frankrijk naar België te reizen, werd voor betrokkene op 16.05.2014 op basis van art 13§1 en 28§3 van de Dublin-Verordening een overnameverzoek overgemaakt aan de Italiaanse autoriteiten. Op 13.06.2014 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-Agreement op gewezen dat zij op basis van art. 28§3 van de Dublin-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 28 van de Dublin-Verordening van het verzoek tot overname dat hen op 16.05.2014 op basis van art. 13§1 en art. 28 van de Dublin-Verordening werd overgemaakt.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asiel procedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat- vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden- Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië, Egypte en Syrië, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Italië, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij geen

dergelijke redenen heeft om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië (DVZ, vraag 36). Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot Italië (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen - Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013), blijkt niet dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, kan stellen dat men als asielzoeker in Italië zonder meer en automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat

ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Zoals hogerop reeds aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen - Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10 of art. 11 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene dat onderweg iedereen zie dat België een goed land was en dat iedereen hier vriendelijk is (DVZ, vraag 34). Gevraagd naar wat de aanvankelijke eindbestemming was aan het begin van zijn vlucht, verklaarde betrokkene dat zijn schoonbroer zei hij de smokkelaar moest volgen en dat de smokkelaar hem vertelde dat hij had afgesproken om hem naar een veilig land te brengen (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich baseert op wat hij onderweg heeft vernomen van anderen. Aan dergelijke informatie die men via derden vernomen heeft, kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Wat betreft de verklaring van betrokkene dat de smokkelaar hem vertelde dat hij had afgesproken om betrokkene naar een veilig land te brengen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkenes smokkelaar in diens keuze van het land waar betrokkene asiel zou moeten aanvragen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene of op aanraden van de smokkelaar kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand haalde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 14.05.2014 aan dat hij geen gezondheidsproblemen heeft maar dat hij vroeger wel geraakt is door granaatscherven waarvan hij nog littekens heeft in zijn gezicht, zij en voet en dat deze soms nog pijn doen (DVZ, vraag 35). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij nog littekens heeft van granaatscherven in zijn gezicht, zij en voet en dat deze soms nog pijn doen, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt

dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Italië indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn derhalve geen gegronde redenen waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art 6, art. 8, art 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art S1/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art 13§1 art en 28§3 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Italië waar hij aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten zal worden overgedragen.”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De procedure is, luidens artikel 39/60 van de vreemdelingenwet, schriftelijk en de Raad kan enkel acht slaan op de elementen die in het verzoekschrift werden opgenomen.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat

de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting over de door haar geschonden geachte bepaling en stelt vervolgens dat uit verscheidene rapporten blijkt dat zij in Italië aan de volgende behandelingen zal worden blootgesteld:

“(1) Bij terugkeer zal verzoeker enkele dagen in de luchthaven verblijven zonder enige accommodatie. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.rofworld.Org/docid/5315872c:4.htiil> [accessed 8 April 2014], p. 14) ;

(2) Het Italiaans systeem gaat ervan uit dat asielzoekers in hun eigen onderhoud moeten voorzien. Er zijn slechts een paar accommodatiefaciliteiten voor asielzoekers en ze zijn slechts tijdelijk. Zeker als iemand reeds de maximumtermijn voor verblijf in een centrum heeft verstreken dan zijn de kansen op het vinden van accommodatie heel klein, in feite onbestaand. Zelfs na het nemen van stappen om behuizing te bekomen belanden vluchtelingen en asielzoekers in een kraakpand of op straat. Dit is eveneens van toepassing op mensen met beschermingsstatus die terugkeerden naar Italië. De levensomstandigheden voor asielzoekers en vluchtelingen in de kraakpanden en op straat zijn ondermaats. Ze leven op de rand van de maatschappij zonder enig vooruitzicht van verbetering van hun situatie. Hun dagelijkse leven bestaat uit het verzorgen van hun meest primaire behoeften, zoals voedsel zoeken en een slaappleats vinden. De hopeloosheid onder asielzoekers en vluchtelingen heeft een dieptepunt bereikt. De economische crisis en de bijhorende gebreken van mogelijkheden om werk te vinden, zelfs op de zwarte markt heeft voor vluchtelingen en asielzoekers alle hoop doen verliezen. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315071P.c4.html> [accessed 8 April 2014], p. 41) ;

(3) Gelet op de acute economische crisis in Italië en de hoge werkeloosheid is het onmogelijk voor asielzoekers en vluchtelingen om een job te vinden» In het beste geval vinden ze een job op de zwarte markt waar ze worden uitgebuit. Het loon is onvoldoende om een appartement te betalen en laat niet toe om een leven op lange termijn uit te bouwen* Er zijn geen adequate integratieprogramma's. Mensen belanden daardoor onvermijdelijk op straat en zijn dakloos en afhankelijk van soepkeukens en noodplaatsen om te slapen. Door het voortdurend te moeten zoeken naar een slaappleats en de volgende maaltijd is het onmogelijk voor de asielzoekers om zich effectief te integreren. Deze situatie is eveneens van toepassing op mensen die terug werden gezonden naar Italië uit andere Europese landen. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refwor.ld.Org/docid/5315872c:4.html> [accessed 8 April 2014], p. 45-46) ;

(4) Het sociaal welzijnssysteem in Italië is hoofdzakelijk gebaseerd op privé-onderhoud door familie, Asielzoekers genieten een dergelijke bescherming niet en worden aan hun lot overgelaten (Swiss Refuges Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and

beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html> [accessed 5 April 2014], p. 47) ;

(5) Gezondheidszorg en toegang daartoe is moeilijk voor asielzoekers gelet op de administratieve problemen, taalproblemen en onvoldoende informatie. Het gezondheidszorgsysteem moet worden geplaatst in relatie met de behuizings situatie. Er zijn te weinig plaatsen voor de zieken. De meesten leven dus op straat of spenderen de nacht door bij de spoeddienst waardoor genezing onmogelijk wordt in deze omstandigheden. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at; <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html> [accessed 8 April 2014], p. 50-51) ;

(6) Alleenstaande mannen worden in Italië niet beschouwd als kwetsbaar. Jonge gezonde mannen worden verondersteld om zichzelf te onderhouden. Omwille van deze redenen geven de meeste centra hen lage prioriteit voor accommodatie. Tezelfdertijd behoren zij tot de groep van mensen die het meest getroffen worden door werkeloosheid in Italië. Alleenstaande mannen die worden teruggestuurd naar Italië worden bijgevolg dakloos of belanden in een kraakpand, zonder enige hoop om hun situatie te verbeteren (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at; <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html> [accessed 8 April 2014];

(7) Het EHRM stelde in haar arrest MSS t. België en Griekenland dat de situatie van asielzoekers bijzonder kwetsbaar is. Als deze laatste maanden op straat moeten leven zonder dat ze aan hun basisbehoeften kunnen voldoen en zonder dat de situatie kan verbeteren kan dit leiden tot een schending van artikel 3 EVRM. Een staat die faalt om aan asielzoekers de rechten te bieden zoals voorzien in de Richtlijn Opvangvoorzieningen maakt zich schuldig aan een onmenselijke en vernederende behandeling. Italië begaat een schending van het recht van opvang onder de Richtlijn Opvangvoorzieningen aangezien niet alle asielzoekers geaccommodeerd kunnen worden. En aangezien asielzoekers op straat moeten leven zonder enige verbetering in het vooruitzicht maakt dit eveneens een schending uit van artikel 3 EVRM. In haar arrest van de zaak Mohammed Hussein t. Nederland en Italië heeft het EHRM de receptievoorwaarden in Italië onderzocht. Het Hof verklaarde de aanvraag ontoelaatbaar, aangezien de verzoeker valse verklaringen deed. Dit betekent echter niet dat het EHRM het probleem in Italië niet als problematisch zou beschouwen, integendeel de redenering achter de verklaring van ontoelaatbaarheid was enkel gebaseerd op de aanklager zijn valse verklaringen in verband met de zaak. Terwijl het EHRM zich in haar vaststellingen had kunnen beperken tot de valse verklaringen, heeft het Hof zich toch geuit over de situatie in Italië. Dit betekent dat het EHRM wel een overtreding van artikel 3 kan vinden in een andere zaak aangaande dublinoverdrachten naar Italië. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at; <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html> [accessed 8 April 2014], p. 58-59) ;

(8) Het kan ook gebeuren dat asielzoekers geen toegang hebben tot de opvangcentra en ook niet tot de financiële toelagen. In dergelijke gevallen zijn ze verplicht tot het leven in zelf georganiseerde centra die overbevolkt zijn, slechte levensomstandigheden kennen en waardoor asielzoekers zich niet kunnen integreren in de gemeenschap (Aida Report Italy pg. 44).

(9) In het algemeen is er grote bezorgdheid over de hoge variatie in de standaarden van de opvangcentra in de praktijk, wat zich uit in een gebrek aan personeel, een gebrek aan vorming voor het personeel, overbevolking en beperkingen in de plaats beschikbaar voor zorg, juridische bijstand en socialisatie, gebrek aan informatie. (Aida Report Italy pg. 48) .

(10) Gebrekkige detentieomstandigheden gekenmerkt door gebrek aan warm water, hygiëne, gevangensterstanden waar asielzoekers worden opgesloten in cellen, gebrek aan psychologische verzorging, gebrek aan privacy (UN Human Rights Council, Report by the Special Rapporteur on the human rights of migrants, Addendum : Mission to Italy, 30 April 2013, A/HRC/23/46/Add.3r, available at: <http://www.refworld.org/docid/51a745b94.htm> [accessed 8 April 2014], pg. 15-16).

(11) De problemen aangaande opvang en integratie in Italië beslaan zowel een algemeen gebrek aan capaciteit en een ondermaatse kwaliteit van de accommodatie, Voorafgaand aan de registratie als asielzoeker moeten de asielzoekers zelf hun voedsel en onderdak vinden.(www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapport.pdf, pg. 17)

(12) Aangezien elke dag nieuws gedublineerden terugkeren zonder dat er voldoende capaciteit is heerst er een problematische situatie waaraan niet langer wordt voldaan door hotelkamers te boeken gelet op de financiële situatie (www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapport.pdf, pg. 23).

(13) Het gebrek aan werkmogelijkheden in combinatie met het gebrek aan sociaal welzijn maakt het extreem moeilijk voor asielzoekers om een woonplaats te vinden. Gelet op het beperkt aantal plaatsen in daklozencentra, waar asielzoekers moeten concurreren met dakloze Italianen en andere personen, moeten de asielzoekers zelf onderdak vinden, waardoor ze in de slechtste omstandigheden moeten leven waardoor kraken een gewoonte geworden is. (www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapport.pdf, pg. 30-31)

3. In onderhavig geval is Verzoeker een alleenstaande jonge Afghaanse man. Hij wordt naar Italië verwijderd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(1) van Verordening 604/2013. In het licht van onder meer de in formatie (aangehaalde rapporten) die hierboven werd uiteengezet zal verzoeker ingeval van verwijdering naar Italië worden blootgesteld aan :

- (i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra ;
- (ii) geen opvang of accommodatie krijgen ;
- (iii) geen toegang tot maatschappelijk welzijn ;
- (iv) dakloosheid, met gebrek aan voedsel en slaappleaats zonder enig vooruitzicht op verbetering van zijn situatie;
- (v) geen financiële steun en inadequate levensstandaard ;
- (vi) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn ;
- (vii) heel beperkte levensomstandigheden ;
- (viii) onmogelijkheid tot sociale integratie
- (ix) gebrek aan gezondheidszorg en/of geen toegang tot gezondheidszorg.

Verzoeker behoort dus, als asielzoeker/vreemdeling in het kader van de Dublin-III-verordening, tot een kwetsbare groep ('gedublineerde') die in Italië systematisch blootgesteld wordt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Zij haalt enkele rapporten en jurisprudentie aan en stelt dat de situatie geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Echter uit de hierboven aangehaalde rapporten blijkt dat er wel een reëel risico is op schending van artikel 3 EVRM. Uit de rapporten blijkt dat de wantoestanden van toepassing zijn op alle asielzoekers en dus ook op gedublineerden zoals in het geval van verzoeker. Hieruit volgt dus dat de bestreden beslissing onmogelijk kon besluiten dat in Italië de opvangvoorzieningen niet te kort schieten, evenmin kon besluiten dat verzoeker er niet zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen en ook niet kon besluiten dat verzoeker zou kunnen rekenen op medische verzorging in Italië.

Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding. Zo werd er niet meegedeeld naar welk gebied of stad verzoeker zou worden gestuurd in Italië, waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar dat welbepaald gebied na is gegaan.

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering, in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

4. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Italië een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Italië te verwijzen. Indien België verzoeker naar Italië verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM."

2.3.2.3. Het loutere feit dat de verzoekende partij zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische positie mogelijks slechter is dan deze in België is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, Miah v. the United

Kingdom , § 14, *mutatis mutandis*, N. v. the United Kingdom 2008, § 42). Artikel 3 kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM, M.S.S. v. België en Griekenland, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (*mutatis mutandis*, EHRM N. v. the United Kingdom 2008, § 42, EHRM 28 juni 2011, Sufi and Elmi v. the United Kingdom, §§ 281-292 en EHRM 2 april 2013, Mohammed Hussein v. Nederland en Italië §§70-71).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat zij, daarnaar gevraagd in het zogenaamde Dublin-gehoor, stelde geen redenen te hebben, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling, die haar verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat - i.e. Italië - zouden kunnen rechtvaardigen. Zij maakte dus noch tijdens dat gehoor, noch in het onderhavige verzoekschrift melding van onmenselijke of vernederende behandelingen die zij tijdens een verblijf in Italië persoonlijk zou hebben ondervonden.

De verzoekende partij beperkt haar uiteenzetting in het verzoekschrift tot het verwijzen naar een aantal algemene rapporten betreffende de situatie van asielzoekers in Italië, die zij echter niet concreet op haar persoonlijke situatie betreft. Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat zij bij overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij, met de algemene rapporten waarnaar zij verwijst, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In casu voert de verzoekende partij aan dat asielzoekers die worden overgedragen aan Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in het opvang- en dienstverleningssysteem en omwille van de sociaaleconomische situatie van asielzoekers.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de gemachtigde de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoeker met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht in het licht van de verdragsrechtelijke verplichtingen van Italië en dat tevens werd geoordeeld dat de uitzonderlijke immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden- Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië, Egypte en Syrië, niet automatisch betekent dat de verzoekende partij blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld, dat zij geen enkel element aanbrengt waaruit het tegendeel zou blijken. De verwerende partij gaat verder met een verwijzing naar een aantal landenrapporten, meer bepaald: Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische FIUchtelingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen - Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013. Uit deze rapporten, zo stelt zij, blijkt niet dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, kan stellen dat men als asielzoeker in Italië zonder meer en automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen, dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De Italiaanse

autoriteiten zullen tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit de rapporten blijkt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen.

De verwerende partij heeft zich onder andere gesteund op de rapporten van OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy", mei 2011 en NOAS, "The Italian approach to asylum: Systems and core problems", april 2011, waarbij aan dit laatste de voorkeur wordt gegeven omdat dit rapport gedetailleerder, uitgebreider is en meer concrete informatie bevat omtrent de asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. De gemachtigde steunt zich op deze rapporten om te besluiten dat een overdracht van de verzoekende partij naar Italië geen schending van artikel 3 van het EVRM teweegbrengt. Deze rapporten zijn bij het administratief dossier gevoegd. Bij de beoordeling van de gegevens uit het NOAS rapport moet worden benadrukt dat het rapport in zijn geheel moet gelezen worden en dat er niet kan uitgegaan worden van enkel partiële gedeeltes waaruit de verzoekende partij citeert. Bovendien maakt dit rapport een onderscheid tussen de asielzoekers die in Italië zijn gebleven na het indienen van een asielaanvraag en deze die ingevolge de Dublin-II-Verordening worden teruggebracht naar Italië.

Uit de genoemde rapporten blijkt dat een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers zich opdringt. Waar de verzoekende partij specifiek verwijst naar het feit dat zij bij terugkeer enkele dagen in de luchthaven zal moeten verblijven zonder enige accommodatie, blijkt uit de passage van het rapport waarop zij doelt dat deze problemen zich voordoen wanneer de Italiaanse autoriteiten niet afdoende worden geïnformeerd over de komst van een asielzoeker die in het kader van de Dublinverordening wordt overgedragen. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de Belgische autoriteiten de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen op voorhand in kennis stellen van de daadwerkelijke overdracht, zodat de nodige voorbereidingen in Italië kunnen worden getroffen. Bovendien kan de huidige raadsman van de verzoekende partij haar informeren over de eventueel te nemen stappen in het geval van calamiteiten. Verder wat de opvang betreft, meldt het rapport dat voor de overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening dat meestal opvangplaats gevonden wordt in CARA-centra onder meer in Rome en in Malpensa. Diegenen die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating, verliezen hun opvangplaats. De verzoekende partij is echter niet in dat geval. In de 'Fiumicino' luchthaven krijgen Dublinterugkeerders opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR opvangsysteem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Voorts blijken opvangplaatsen in Italië niet alleen voorzien te worden via het SPRAR opvangsysteem doch tevens via lokale projecten die opereren buiten het SPRAR opvangsysteem (pagina 20-23 voormeld verslag). Het is dus duidelijk dat er opvangcapaciteit is. Er bestaan verschillende opvangmogelijkheden waar de verzoekende partij in principe toegang tot heeft zodat zij niet aannemelijk maakt dat er voor haar bij terugkeer er geen mogelijke toegang tot opvang of dienstverlening, ondanks een actuele problematiek van massale toestroom van asielzoekers en migranten. Verder blijkt uit het recentere UNHCR-rapport "on important aspects of refugee protection in Italy – July 2013"-verslag waaraan de Raad meer waarde hecht dan aan de verwijzingen uit het rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe van oktober 2013, nu beide betrekking hebben op ongeveer dezelfde tijdspanne maar waarbij moet worden vastgesteld dat het UNHCR als toonaangevende en objectieve bron luidens het rapport ook rechtstreeks wordt betrokken bij de Nationale Coördinatiegroep met het oog op planning en coördinatie van interventies aangaande de opvang en integratie van asielzoekers en vluchtelingen, dat het ministerie van binnenlandse zaken heeft toegezegd om het aantal opvangplaatsen uit te breiden van 3000 tot 5000 en eventueel 8000 plaatsen. Het UNHCR geeft aan dat niettegenstaande er nog regionale verschillen zijn, Italië opvang kan bieden aan een significant aantal asielzoekers. Een loutere verwijzing naar gevallen van gebrekkige detentieomstandigheden is gezien deze verschillen, geenszins van aard om een onmenselijke of vernederende behandeling aannemelijk te maken. Weliswaar wordt ook in dit rapport melding gemaakt van een aantal noemenswaardige problemen, maar die hebben voornamelijk betrekking op de situatie van bijzonder kwetsbare groepen -waartoe de verzoekende partij, zo stelt zij zelf, niet behoort- en op die van erkende vluchtelingen, is alsnog niet aan de orde, nu de verzoekende partij asiel vraagt en nog niet werd erkend. Waar de verzoekende partij dus verwijst naar een passage uit het rapport van de SF waaruit het gebrek aan toegang tot het sociale zekerheidssysteem blijkt, dient erop te worden gewezen dat dit zo is vastgesteld voor erkende vluchtelingen, terwijl asielzoekers die

een verblijfsrecht hebben het recht en de plicht hebben, volgens het rapport van het UNHCR, om zich in te schrijven in het Nationale Gezondheidssysteem. Wat er ook van zij: de verzoekende partij die geen noemenswaardige gezondheidsproblemen heeft, toont niet aan dat deze vaststellingen zouden kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het standpunt van de verwerende partij, zoals dat lijkt te kunnen worden bijgetreden door de Raad, vindt steun in de beoordeling door het EHRM van de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande uit rapporten van overheden en NGO's blijkt dat hoewel de algemene situatie en verblijfomstandigheden van asielzoekers, erkende vluchtelingen en andere personen met een internationaal beschermingsstatuut in Italië inderdaad een aantal tekortkomingen vertonen, er geen systematisch falen wordt blootgelegd in het verlenen van steun aan asielzoekers als leden van een welbepaalde kwetsbare groep, zoals dat wel het geval was in de zaak M.S.S. Verder wordt gesteld dat de rapporten van het UNHCR verwijzen naar recente verbeteringen die de tekortkomingen in het systeem moeten remediëren. Ook gaf het Hof aan dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de asielzoeker niet zou kunnen genieten van de beschikbare steun in Italië of dat, wanneer hij daarbij problemen zou ondervinden, de Italiaanse autoriteiten niet adequaat zouden reageren op een verzoek tot bijstand (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Mohammed Hussein v. Nederland en Italië). De vergelijking die verzoeker maakt in zijn verzoekschrift met het M.S.S.-arrest van datzelfde EHRM gaat dan ook niet op. Bovendien lijkt er niet aan te kunnen worden voorbijgegaan dat de verzoekende partij met haar algemene verwijzingen ook nu niet aantoont dat er redenen zouden zijn om aan te nemen dat zij niet zou kunnen genieten van de beschikbare steun of dat de Italiaanse autoriteiten niet adequaat zouden reageren op een verzoek tot bijstand. Het voorgaande nog los van de vaststelling dat een aantal door de verzoekende partij geparafraseerde fragmenten worden afgeleid uit bronnen die door de Raad niet afdoende kunnen worden geverifieerd, gezien de onvolledige identificatie van deze niet bijgevoegde bronnen.

De schending van artikel 3 van het EVRM is *prima facie* niet aangetoond. Het middel is niet ernstig.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde middelen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet is voldaan aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer

indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (de artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt in het verzoekschrift als volgt uiteengezet:

“Onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bezorgt aan verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, omwille van de volgende redenen:

(i) ernstige vrees voor het leven bij terugkeer naar Afghanistan;

(iii) Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM); schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in geval van overdracht naar Italië;

(iv) ernstig psychologisch en traumatisch leed ten gevolge van de gebeurtenissen in Afghanistan;

(v) er werd onvoldoende onderzoek gevoerd met betrekking tot de overname door Italië omtrent de mensenrechtensituatie en de materiële hulp in Italië, inzake de situatie en opvang van asielzoekers in Italië. Bijgevolg maakt dit een nadeel uit waarvan ieder redelijk mens onmiddellijk inziet dat het nadeel ernstig en moeilijk te herstellen is.

(iv) een mensonwaardig leven te moeten leiden op de rand van de maatschappij zonder enig vooruitzicht van verbetering van zijn situatie, waarbij het dagelijks leven bestaat uit het gebrekkig verzorgen van zijn meest primaire behoeften, zoals voedsel zoeken en een slaappleats vinden, wat zou uitmonden in een hopeloze situatie.”

2.4.2.2. De Raad stelt vast dat het betoog van de verzoekende partij grotendeels samenvalt met het middel dat hiervoor werd besproken en waarbij werd vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM, en gelet op de analoge inhoud ervan, artikel 4 van het Handvest niet werd aangetoond. De verzoekende partij schetst een louter hypothetisch beeld, doorspekt met algemeenheden, dat niet volstaat om een concreet moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen.

Wat betreft haar ernstige vrees voor het leven bij terugkeer naar Afghanistan, dient erop te worden gewezen dat de verzoekende partij ten gevolge van de bestreden beslissing zal worden overgedragen aan Italië en niet aan Afghanistan. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij uitvoerig heeft gemotiveerd:

“Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asiel procedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

En

“Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.”

De verzoekende partij heeft deze motieven bij de uiteenzetting van haar middelen volstrekt ongemoeid gelaten, zodat kan worden gesteld dat zij op geen enkele wijze aantoonbaar dat zij naar Afghanistan zal worden gerepatrieerd vooraleer haar nood aan bescherming op adequate wijze werd onderzocht.

Waar zij tenslotte verwijst naar een ernstig psychologisch en traumatisch leed ten gevolge van de gebeurtenissen in Afghanistan, weze herhaald dat zij niet aantoonbaar dat zij zonder enig onderzoek van haar nood aan bescherming zal worden teruggestuurd. Bovendien heeft zij tijdens het zogenaamde Dublin-interview geen melding gemaakt van een dergelijk trauma en legt zij geen enkel stuk voor dat haar bewering zou kunnen ondersteunen.

2.4.2.3. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering te schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS